

(partinagy)

MAGYAR MESÉK

PÁRATLAN OLDAL - LVIII. évfolyam, 12. szám, 2014. március 21.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy I. Fülkefor, miután áthessintette délutánra a nemzetre leső szélvihart, a mikrofonjához lépett. Epp megnyitotta vón, mit ilyenkó szokott, a száját, mikó 48-as léptekeket hallott, amikvel óriások közeledtek. Abbahejbe főhágott eggyikök keszeg vállára, s máris monta, amit látott, hogy eggy új és nagyszerű korszak kapújában vogymuk, hová ha belépünk, legott a saját lábunkra állunk, Hölgyeim és Uraim. Így es tett, s a kóttó hajába kapackodva bévallotta, hogy ő, mikép a magyarok mind, 1848 olta belé van szerelmesedve Március Idába, ki minden évbe más és más, de az idén kivált, mivel Április Hatodikának híjják. Mer akkó a magyar végre másoccor es kézbeveszi! Hejszen ha mindég az történt vón, mi a sors könvébe vót, mán rég a szociálizmus likas ladikján süllyedtünk vón el a német rócsildadósság tengeribe, hátunkon adóssággleveles kódistarisznya. Ellenberger mi történt?! Az, ami. Fő se lehet sorúni a hosszú utat a putyin-pajszervál fölfeszétett adósságcsapda ajtajátú a magánnyugdíjpénztáréig, s vissza! No, így tornázkodott a kerál a Petőfi Sándor vállán, ammeg, izgága fíjatalember lévire, megindút a várasban tének s tovának, nyomába a nép, ügön örvendve, hogy itt a nemzeti érzelmű János Vitéz, ki nem alkuszik, s erőst kurvanyázza a Merkelnét a cinkosaival együtt. Éjjeneszték, tapogatták, butykosát majd meghúzták. Egyre kérlölték, mongya el a talpramagyart, meg az Akasszátok föl a királyokat-ot, s küs hijján kevesbé figyelmezttek a magosban I. Fülkeforra. Penig ü mán ott tartott, hogy a kétharmados nemzeti sastoll vérivel négy esztendő olta új sors könyve íratik. De ám arrúl a szabaccságrúl, mit nem a huncfut idegen hozott és vitt! És nem ám labancok, pufajkások meg háromezer milliárdos muszkavezetők segedelmivel! Hanem ő maga adományozza az arra érdemesöknek, lévin a szabaccság annak való, ki tuggya, kitül kapta, s kinek köszönnye meg a térde alázatos szívvél. Mer amit adni lehet, azt kellő törvényi főhatalmazásval visszavenni es lehet a legegységösebb nemzet ama részitül, kü kétséges, hogy hezzá tartozik-e eggyáltalán! Nagy ámbojogtukba ekkó értek oda a nemzet mélygarázs alapú szívcsakrájához, a szípen kikövezett Kihaénnem térhő, mi a 44-es állapotok szerént szabadtéri zuhanyozónak lött kialakétva, epp a medence vót sekélyke. Hanem ott mán erőst legyöhetnékje vót a kerálnak, izgett-mozgott, monta es néki a Petőfi Sándor, hogy cserélhetnek, ha akarja, visszafele lehet alul az ő küs komája. Ha-ha, monta a kerál, tisztára ha-ha, hogy mást ne mongyon, avval radikálisan lekászálódott. Jó multság vót, férfimunka, de most má vége a mókának, menni kő, erőst egészséget, köszöni a fuvart, maj közbenjár Fekete uramnál, hogy fővegyék őkelmét az MMA-ba. Ha jól teljesét magyarságbú, a végén még Nemzet Művésze es lehet, amíg meg nem hal.